

„A SINOSZ 45 éves Gyöngyösi Helyi Szervezetének emlékkönyvébe” címmel fogalmazta meg gondolatait az elmúlt évekről Cseh Sándorné Marika, aki maga is részese volt a szervezet létrejöttének:

„Mintha tegnap történt volna, pedig 1970 nyarán kezdődött, valamikor a nyolcadikos ballagásom után... Édesanyámmal elmentünk Gyöngyösre, egy megadott címre, ha jól emlékszem, a Kossuth út környékére.

Ahogy benyitottunk az irodába, egyből éreztem, hogy itt valami más van, valami elkezdődik. Sok idegen ember, nagy nyüzsgés, és kitűnt a tömegből egy alacsony, szemüveges férfi, aki nagy lelkesedéssel beszélgetett az ott megjelentekkel. A sorban állás alatti várakozás közben tudatosult bennem, hogy itt siket és nagyothalló emberek vesznek körül. Mi, hallássérültek és kísérőik jöttünk itt össze, hogy megalakuljon egy szervezet, ahol a mi érdekeinket képviselik.

És ennek már 45 éve... hálás köszönet érte az alapítóknak. Az elmúlt több mint négy évtized alatt sok-sok segítségben, tanácsadásban és szép emlékekben volt részem. A mindenkori titkárok és elnökök szívvel-lélekkel végezték munkájukat. A felmerülő problémák, jogi ügyek és egyéb aktuális dolgok megoldásához minden segítséget megadtak. Bármikor bizalommal fordulhattam hozzájuk.

Rendszeresek voltak a kirándulások, színházlátogatások és ünnepségek, sokszor más városok egyesületeivel közösen, összefogva. Iskolai tanulmányaim miatt nem mindig tudtam részt venni a programokban. Az akkori titkár, Márta néni rendszeresen becsöngetett hozzánk a mátrai kirándulások alkalmával, hogylétem felől érdeklődve. A többnapos, Dudásné szervezte Hollóháza környéki útra már a két fiam is örömmel tartott velem.

Az Ópusztaszer, Feszty-körkép és Szeged adta felejthetetlen élmények Magdika szervezésének gyümölcsei. Bármerre jártunk, mindig egy jól sikerült, szép nap emlékével tértünk haza. Utólag is köszönet érte a szervezőknek.

Az elmúlt több mint négy évtized alatt nagyon sok változás történt. A siketek és nagyothallók összes problémáit összegyűjtve eljuttatták az illetékes hivatalok felé és addig döngették a falat, míg le nem omlott. Országosan összefogva kiharcolták a rendszeres segélyeket, utazási és telefonálási kedvezményeket. Az esélyegyenlőség nevében, a televízióban egyre több filmet feliratoznak, és több gondot fordítanak a jelnyelvre is.”